

Jiří Škoch, Bohuslav Reynek, černobílá fotografie
Sbírky Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě

Blázen

Blázen jsem ve své vsi,
znají mne smutní psi,
bílí psi ospalí,
plynoucí do dáli,
žádný z nich neštěká:
těší mne zdaleka,
jsou to psi oblaka,
běží a nekvílí.

Smutkem jsou opilí,
kam jdeme, nevíme:
požehnej duši mé.
Pastýři prastarý
s hlubokými dary
měsíce a bdění,
s trny na temeni
těžkém, rozbodaném
jako srdce.
Amen

Bohuslav Reynek

Vernisáž 28. 4. 2017 v 17 h

Výstavu uvede Mgr. Daniela Růžičková,
kurátorka sbírek Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě

V hudebním programu vystoupí Ptáčata, rychnovský dětský sbor
pod vedením Lucie Cabalkové

Logo Orlické galerie a písmo © Iveta Hostašová

Orlická galerie

Muzeum a galerie Orlických hor
v Rychnově nad Kněžnou

ve spolupráci
s Galeríí výtvarného umění v Havlíčkově Brodě

II. patro Kolowratského zámku
v Rychnově nad Kněžnou

Pieta se zastávkou, 1967, suchá jehla s monotypem
Sbírky Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě

29. 4. - 18. 6. 2017

Petrkovské doteky
Bohuslava Reynka

tel. +420 494 534 015
e-mail: galerie@moh.cz
www.moh.cz

otevřeno denně mimo pondělí
9–13 h a 14–17 h

Petrkovské doteky Bohuslava Reynka

Bohuslav Reynek
(1892 Petrkov - 1971 Petrkov)

Jedna z nejvýznamnějších a nejzajímavějších osobností novodobých kulturních dějin nejen Vysočiny je bezesporu grafik, básník a překladatel Bohuslav Reynek. Dětství prožil v rodném statku v Petrkově u Havlíčkova Brodu. Na jihlavské reálce absolvoval klasické vzdělání a také první lekce kreslení od prof. Maxe Eislera, který jej přivedl k umění a literatuře. Studia na technice záhy zanechal pro neprostý nezáměr a vrátil se na statek, kde se měl podílet na chodu hospodářství. Tehdy začal malovat a vznikly jeho básnické prvotiny (Žízně 1916).

V r. 1912 podnikl svou první cestu do Francie, která změnila jeho život, neboť francouzská kultura, umění a literatura se stala jeho doživotní vášní. Po návratu poprvé publikoval v Moderní revue, nadějněho autora zařadil guru české literatury Karel Čapek do mladého katolického proudu české literatury. V této době se Reynek seznámil s Josefem Florianem a produkcí jeho staroříšského nakladatelství Dobré dílo. U Floriany se podílel na edičním profilu celého nakladatelství a často se ujímal i grafické a ilustrační podoby knih, především francouzských překladů. Díky nakladatelství se také seznámil s Josefem Čapkem a Vlastislavem Hofmanem, který jej zval do výtvarné skupiny Tvrdošijní. V roce 1923 přeložil básnickou sbírku začínající francouzské básničky Suzanne Renaud. Jejimi verši byl zaujat natolik, že si začal s mladou básničkou korespondovat. Vzájemné sympatie přerostly v roce 1926 ve sňatek, který se konal v jejím rodném Grenoblu. V dalších

deseti letech žil s rodinou střídavě půl roku ve Francii a půl roku v Petrkově. Od překladů však čím dál více přecházel k výtvarné tvorbě, hlavně pod vlivem francouzských pobytů. V Grenoblu realizoval několik úspěšných výstav a výtvarné umění se stalo hlavním zdrojem obživy jeho rodiny, která se rozrostla o dva syny Daniela (1928) a Jiřího (1929). Po smrti otce v r. 1936 se Reynek musel natrvalo vrátit do Petrkova řídit rodinný statek, kde také po vypuknutí 2. světové války rodina uvízla. Navíc byla roku 1944 ze statku vypovězena říšským úřadem a po dlouhém hledání našla azyl až do konce války ve Staré Říši u Florianů. V tomto období vznikly

krásné Reynkovy grafické cykly technikou suché jehly: Sníh, Pastorale a Pašije. Všechna tato témata čerpají motivy z Bible a mají hlubokou vypovídací schopnost o jeho pocitech a stavu.

Období po Únoru 1948 Reynkovu rodinu těžce zasáhlo. Po uzavření hranic už nebylo možné odejít do Francie a Suzanne Renaud tak přijala těžký úděl svého muže – ztrátu majetku, osamocení, ústrky a degradaci. Petrkovský statek jim byl v roce 1949 zestátněn a rodina byla vypovězena. Pouze na přímlovu vlivných přátel směli v části usedlosti zůstat a dívat se, jak jejich dům ničí samozvanci.

*Koza u silnice, 1964, suchá jehla s monotypem
Sbírký Galerie výtvarného umění
v Havlíčkově Brodě*

Reynek končí s překlady, protože všechny jeho ediční řady jsou zastaveny a nakladatelství zlikvidována. Na tuto situaci reagoval naprostým uzavřením se do samoty, roky nevycházel z domu, protože se nemohl dívat na devastaci rodného statku, který plenilo nově ustanovené JZD. V padesátých letech píše básně, které si nikdo netroufá vydat, a věnuje se grafické tvorbě s biblickou tematikou, kterou nikdo nevystavuje. Naštěstí na něj nezapomněli přátelé v Grenoblu a v letech 1950, 1952 a 1960 uspořádali v galerii Saint-Louis výstavy jeho grafického díla. Okouzlené publikum objevilo prostou krásu a velikost těchto drobných grafik vycházejících z biblického katolicismu. Zvláště trýznivý soubor suchých jehel nazvaný prostě Job z roku 1960 nezaslání vypoovídá o atmosféře na petrkovském statku v padesátých letech. Jak ovšem slábl komunistický dogmatismus v kultuře, začalo se pomalu vracet do české kultury i dílo Reynkovo. Znovu vystavuje a dokonce i vydává své básnické sbírky. Objevili je začínající umělci, výtvarníci, literáti, kritici i kunsthistorici. Ti všichni se vydávají do zapadlého koutu Vysočiny, aby navštívili nevědného muže jako zázračného poustevníka. Z Petrkova se stává neformální duchovní centrum. Konec tomuto kulturnímu uvolnění přišel záhy. Normalizace opět uzavřela Reynkovo dílo do krunýře mlčení. Jeho poezii sice znal disent, ale výtvarné dílo zůstalo pro širokou veřejnost opět skryto jako poklad až do roku 1989.

Výstava předkládá dílcí výběr z rozměrného konvolutu grafických listů a kreseb ze sbírky Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě, v jejichž sbírkách je Reynkovo dílo opečovávaným klenotem.

Mgr. Daniela Růžičková,
kurátorka sbírek GVU v Havlíčkově
Brodě

*Ecce homo s měsícem, 1969, kolorovaná suchá jehla s monotypem
Sbírký Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě*

*Kladení do hrobu III., 1960, kolorovaný lept s monotypem
Sbírký Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě*

